

CLEMENS SECUNDUS PONTIF. CLII.  
ANNO DOMINI MCLVII.



**C**lemens II. Junior, Germanus, Saxo, Suidgerus antea vocatus, Bambergenſis Episcopus. Creatus 12. Kalend. Januarii, vixit menſes 9. dies 15. Obiit anno Domini 1047. Idibus Octobris, ſepultus in Ecclesia Bambergenſi.

LEO NONUS PONTIF. CLIV.  
ANNO DOMINI MCLIX.



**L**eo IX. Francus, Gallus, Bruno antea vocatus, Comes Daſprug, alias Egghifein, Hugonis filius, Tullensis in Leucis Episcopus. Creatus, & consecratus pridie Idus Febr. 1049. Sedit annos 5. menſes 2. dies 8. Creavit Cardinales 20. Episcopos sex, Presbyteros 9. Diaconos 5. Obiit 16. Kalend. Maii, anno 1054. Sepultus ad S. Petrum propè Aram S. Andreae, & Gregorii. Vacavit Sedes menſes 11. dies 24.

DAMASUS SECUNDUS PONT. CLIII.  
ANNO DOMINI MCLVIII.



**D**amasus II. Junior, Germanus, Bavarus, Popo Bavaricus antea vocatus, Episcopus Brixinentis, & Patriarcha Aquileienſis. Consecratus, & coronatus Rome 16. Kalend. Augusti, die Dominico, anno 1048. Sedit dies 23. Obiit 6. Idus Augusti, Sepultus in Ecclesia S. Laurentii extra muros. Vacavit Sancta Romana Sedes menſes 6. & dies 15.

Contra invadentes domos Episcoporum defunctorum, bonaque diripientes eorum.

*Habes contra offendentes eorum personas constituit. Alexand. ij. in cap. si quis deinceps, 17. q. 4. & Alex. 3. in cap. Ad aures, de Pen. Necnon anathematizationem quotannis à Rom. Pont. in die Cœna Domini pronuntiari solitam, cujus ultimum exemplar vide inf. tom. 3. in Pauli V. constit. 63. Pastoralis.*

Novissimam verò Bullam in die Cœna Domini legi solitam vide in S. D. N. Urb. III. Const. 62. Pastor. inf. tom. 4.

**LEO EPISCOPVS, SERVVS** Elita An. D. 1051.  
Servorum Dei: Dilectis in Christo filiis omnibus Austriacis, Clero, & Populo salutem, & Apostolicam Benedictionem.

**Q**uia Auctore Deo sic nobis unius Ecclesie cura specialiter est commissa, ut per dignitatem Apostolicæ Sedis etiam ceterarum Ecclesiarum generalis sit provisio delegata, nostro competere videtur officio, non solum quæ hæcenus adversus easdem Ecclesias temerariis ausibus sunt usurpata, corrigere; sed etiam ne rursus eadem præsumantur in posterum, providere.

§. 1. Perversam autem, & prorsus execrabilem quarundam plebium consuetudinem fama vulgante cognovimus, ut videlicet suo defuncto Episcopo, domum Episcopi hostiliter irruptes invadant, facultates ejus prædonum more diripiant, prædiorum domos incendant, vites insuper, & arbusa bestiali immaniores feritate succidant.

§. 2. Quod nimirum, nisi Ecclesiastici vigoris fuerit censura correctum, haud dubium quin regionibus illis repentinus futurus imminet gladius. Si enim honorare parentes primùm dicitur in repromissione mandatum, si male

*Abusus invadendi domos defunctorum Episcoporum, & diripiendi bona eorum. Qui sui admodum perniciosus prohibendus est.*

maledicens patri, vel matri multari morte precipitur; cujus animadversionis sententia digni sunt, qui non carnales ganitares persequi gestiunt, sed ipsam Matrem suam Ecclesiam, in qua ex aqua & Spiritu Sancto regenerati sunt, ut viperinum genus dissipare contendunt? Etsi enim Sacerdos quilibet ex defectu humane conditionis obit, sed Christus qui animarum nostrarum Episcopus est, ex virtute divinitatis in æternum vivit. Sicut enim Paulus dicit, Plures facti sunt Sacerdotes secundum legem, eo quod morte prohiberentur permanere. Jesus autem eo quod inaneat in æternum, sempiternum habet Sacerdotium. Deum ergo inhonorare convincitur, qui mortali Episcopo vivente, terrena pressus formidat, ab Ecclesia se lesione cohibuit. Defuncto autem eo, ad injuriam Christi, qui immortalis Ecclesie Sponsus est, fel odii, & virus malicie quod catenus occultabat, effundit. Et fortasse Episcopus in vita sua aliquem læsit, sed Christus, qui Ecclesie Custos relictus est, quid peccavit? Si ergo illi, qui non vit, malum pro malo non redditur, cur æterno Pontifici qui nobis bono pro malo reddidit, reverentia non habenda? Venum tamen si Ecclesie prædo, Deum illum inæqualem proculdubio Pontificem videret, si eum ubique præsentem omnia nosse, ac posse consideraret, coram eius oculis admittere tam impium, tam sacrilegum factum non auderet. Sed verò in illo completur quod per Psalmistam dicitur. Dixit insipiens in corde suo, Non est Deus. Porro si illi qui bona sua Ecclesie conferunt, proprii reatus absolutionem felici commercio promerentur, subsequenter autem illi, qui Ecclesiasticas facultates barbarica feritate diripiunt, in æternæque damnationis voragine cadunt: qui nimirum novo, & incomparabili criminis genere sic Judaicam perfidiam superant, ut non modò gentiliū errorem, sed & hæreticorum pravitatem detestabiliores excedant, à quibus videlicet Christus iterum crucifigitur, & corpus ejus, quod est Ecclesia crudeliter laceratur.

Prohibetur  
itaque d. in-  
vasio & di-  
ceptio.

Sub excom-  
municationis  
& anathe-  
matis poena.

Observatori-  
bus gloria  
inducitur.

§. 3. Deprimatur ergo ausus illicitus, & nefarius diabolice instigationis cohibeatur excessus, & abstineat manus audax ab Ecclesiastico Patrimonio, ne vitæ pauperum pereat, ne quod ex oblatione fidelium jam Deo factum est sacrificium, præda raptorum fiat.

§. 4. Quisquis autem hujus nostri decreti improbus temerator extiterit, ex parte Dei Omnipotentis, & auctoritate Beatorum Apostolorum Petri, & Pauli anathematizandum esse decernimus, & ut revera putridum membrum excommunicationis ferro à Sanctæ Ecclesie corpore detrunceamus. Sit igitur, nisi resipiscat, Anathema, Maranatha, omnique maledictiones Hebræ super caput suum descendisse cognoscat.

§. 5. Observatoribus autem gloriam, & honorem, & incorruptionem quærentibus vitam æternam. Amen.

II. Quod convocatio Conciliorum generalium, & depositio Episcoporum, solius est Romani Pontificis.

*Hoc idem de ejusmodi Conciliis convocandis, & de claudis, censuit Concilium Tridentinum sess. 25. ad fin. Et dudum habetur in cap. 1. & seq. distinct. 17. Quinimo, & de eis retractandis idem tradit Gelas. I. in ejus consuet. 1. Valde, fol. .... Et super interpretatione dicti Concilii Trident. Sixtus V. constituit Congregationem Cardinalium infr. ejus constitut. 74. Im- mensa.*

Contra appellantes à Mandatis Roman. Pont. ad futurum Concilium extat excommunicatio in Bulla Cænz Domini, de qua vide præcedent. Rubricam.

*Bullar. Mag. Tom. I.*

LEO EPISCOPVS, SERVVS  
Servorum Dei: Thomæ Confratri charissimo, & Cœpiscopo salutem.

Edita An. D. 1033.

§. 1. Cum ex Venerabilium Canonum auctoritate te-  
colimus CCV. Episcopos Concilio interfuisse  
Carthaginensi, & nunc à tua fraternitate audivimus  
quinque vix Episcopos superesse in tota Africa, utique  
tertia hujus corruptibilis mundi parte, compatimur tan-  
te vestre imaginationi totis viribus animi. Cum autem  
ipsas Christianitatis reliquias ediscimus intactas, & mu-  
tua dissensione discindi, & dispergi, & adversus se in-  
vicem zelo, & contentione Principatus instari, nil aliud  
nobis primò dicendum occurrit, quam illud S. Amos  
vatis: Parce Domine, parce obsecro, quis suscitabit Ja-  
cob, quia parvulus est.

Diferda in-  
ter Christia-  
nos pessima

§. 2. Sed quævis in tali tantoque defectu religionis  
plurimum debeat, multum tamen gaudemus quia  
Sanctæ Romanæ Ecclesie Matris vestre sententiam re-  
quiritis, & expectatis super quæstionibus vestris, &  
quali riuus ab uno fonte erumpentibus, & in suo se-  
cursu per diversa spargentibus, ad ipsius fontis primam  
scaturiginem reverti debet optimum potatis, ut inde  
resumptis directionis vestigium, unde sumpsistis totius  
Christiane Religionis exordium.

Pro ea igitur  
tollenda ad  
Sedem Apo-  
stolicam jura  
recurremus.

§. 3. Noveris ergo proculdubio, quia post Romanum  
Pontificem, primus Archiepiscopus, & totius Africæ  
maximus Metropolitanus est Carthaginensis Episcopus:  
nec quicumque sit ille Gummitanus Episcopus, ali-  
quam licentiam consecrandi Episcopos vel deponendi,  
seu Provinciale Concilium convocandi habet sine con-  
sensu Carthaginensis Archiepiscopi, cujuslibet dignita-  
tis aut Potestatis sit, exceptis his, qui ad propriam Paro-  
chiam pertinent; cætera autem, sicut & alii Africani  
Episcopi, consilio Carthaginensis Archiepiscopi ager.  
Unde charissimi Confratres nostri, & Cœpiscopi Pe-  
trus & Joannes rectè sentiunt de Carthaginensis Eccle-  
siae dignitate, nec consentiunt errori Gummitani Ec-  
clesiæ.

Et licet Epis-  
copus Car-  
thaginensis  
sit major in  
tota Africa

§. 4. Hoc autem nolo vos lateat, non debere præter  
sententiam Romani Pontificis universale Concilium  
celebrari, aut Episcopos damnari, vel deponi; etsi quia  
licet vobis aliquos examinare, diffinitivam tamen sen-  
tentiam absque consulto Romani Pontificis, ut dictum  
est, non licet dare, quod in Sanctis Canonibus statu-  
tum, si quæritis, potestis invenite. Quamvis enim om-  
nibus generaliter Apostolis dictum sit à Domino: Quæ-  
cunque ligaveritis in Terra, ligata erunt & in Cælo, &  
quæcunque solveritis in Terra soluta erunt & in Cælo.  
Tamen non sine causa specialiter, & nominatim dictum  
est Beato Apostolorum Principi: Tu es Petrus, & super  
hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, & tibi dabo  
Claves Regni Cælorum. Et in alio loco, Confirma fra-  
tres tuos, scilicet quia omnium Ecclesiarum majores &  
difficiliores causæ per sanctam & principalem B. Petri  
Sedem à successoribus ejus sunt definiendæ, Jam verò  
quia ad interrogata etiam Confratrum nostrorum Petri  
& Joannis Episcoporum decrevimus respondere, opta-  
mus ut sanctam tuam fraternitatem jugiter invigilan-  
tem utilitatibus Sanctæ Catholice Ecclesie, atque de-  
votè pro nobis orantem, sancta, & individua Trinitas  
semper conservet, charissime Frater.

Papa tamen  
solius aucto-  
ritas ubi Con-  
cilia genera-  
lia convocan-  
di, & Episco-  
pos deponen-  
di.

Dat. xvj. Kalendas Januarii, Anno Domini Papæ  
Leonis Noni quinto, indictione septima.

Dat. Pont. A-  
5. die 17. De-  
cembris.